

Prelatovo pismo (veljača 2014.)

Prelat ukazuje na don Alvarovu ljubav prema Svetom Križu, u kontekstu nove obljetnice 14. veljače.

6.02.2014.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Najavom datuma beatifikacije predragoga don Alvara, slijedećeg 27. rujna, započeli smo *brojenje dana* za taj događaj. To je dar Božji koji će duhovno obogatiti Crkvu, Djelo i

svakoga od nas. Stoga, dok uzdižemo svoju zahvalu Nebu, neka svaki pojedinac rado nastoji slijediti uz veću dnevnu vjernost poziv na svetost koji je navijestio Isus Krist; staza posvećivanja u svakodnevnom životu koju je sveti Josemaría otvorio svojim herojskim odgovorom na milost Božju i koju je don Álvaro i mnogi ostali vjernici Prelature već prešao u potpunom skladu s tim naukom.

Kada je Crkva objavila da je don Álvaro herojskim stupnjem prakticirao kršćanske kreposti, tvrdi da je „sasvim, uzorno i potpuno utjelovio (...) duh Opusa Dei koji poziva kršćane da traže puninu ljubavi prema Bogu i bližnjemu preko običnih dužnosti koje čine teren naše svakodnevice“[\[1\]](#). Stoga, prigodom stote godišnjice njegova rođenja, slijedećeg 11. ožujka, predlažem vam da zadržimo oči na liku tog *dobrog i vjernog sluga*[\[2\]](#),

kojem je Gospodin povjerio upravljanje Prelaturom Opus Dei nakon prelaska svetoga Josemarije u Nebo. Nastavimo željom da bolje upoznamo njegov odgovor na kršćanski poziv i nastojimo ga prenijeti u svoj svakodnevni život: razmatrajmo njegova djela, učimo od njegova odgovora na milost i koristimo njegov zagovor kako bismo bez nedostataka utjelovili duh Djela.

Za vjernike Opusa Dei, za Suradnike i za sve one koji se žele posvećivati prema tom duhu, postojani stav don Alvara pokazuje nam vrlo konkretan način da slijedimo Isusa Krista, jedinog Učitelja i Uzora svake savršenosti. I slijedimo ga propisanim ponašanjem kako je ponekad rekao u svojem karakterističnom dobrom raspoloženju; to znači, prihvaćajući što bolje isti duh hodanja za Kristom koji nam je po božanskoj volji prenio sveti Josemaría.

Ovog mjeseca, osim prikazanja Isusa u hramu i čišćenja Naše Gospe, imamo blagdan 14. veljače, koji na poseban način ukazuje na jedinstvo Djela. Taj dan, kao što znamo, sjećamo se godišnjice početka posla Djela među ženama i kasnije utemeljenja Svećeničkoga Društva Svetoga Križa. Odredbom Svete stolice u Prelaturi slavimo blagdan Blažene Djevice Marije: *Mater pulchrae Dilectionis*, Majka Lijepe Ljubavi[3].

U aktu posvećenja jednog oltara godine 1972. sveti Josemaría je pisao da ga je posvetio ***u čast i hvalu Našega Gospodina Isusa Krista koji je htio okruniti Djelo svetim znakom Križa; to sam učinio u jednom Centru mojih kćeri i na godišnjicu utemeljenja: u tome sam vidio novi božanski nalog za jedinstvo naše Obitelji, imajući u vidu da su se svećenici trebali***

zaređiti kako bi služili dvama dijelovima Djela[4].

U Presvetoj Djevici Mariji imamo savršen primjer stvorenja koje se za vrijeme svoga života potpuno poistovjetilo s Božjom voljom; posebno je promatramo u trenutku kada je primila vijest da će postati Majka Božja i u svojoj ustrajnosti, puna čvrstoće, vjere, nade i ljubavi, uz Križ gdje je umro njezin Sin za naše spasenje. Sveti Otac piše: **Govoriti o vjeri često znači govoriti o bolnim kušnjama, no upravo u njima Pavao vidi najuvjerljivije svjedočanstvo Evanđelja. U svojoj slabosti i patnjama mi otkrivamo Božju moć koja trijumfira nad slabostima i patnjama**[5].

Sveti Josemaría pozivao nas je da mislimo ***do koje smo mjere prijatelji Kristova Križa, onoga Križa kojim je Isus želio okruniti svoje Djelo (...). Želio ga je okruniti***

kao što kraljevi krune svoju palaču na najvećoj visini: Križem. Želio je postaviti svoje kraljevstvo kako bi svijet vidio Djelo kao Djelo Božje. Bilo je to jednog četrnaestog veljače. Ja sam započeo Misu i ništa nisam znao, kao i drugi put, i završio sam spoznajući da je Gospodin želio imati Svećeničko Društvo Svetoga Križa, da je Gospodin želio da svoju nadnaravnu građevinu okrunimo, da naša nadnaravna obitelj visoko postavi taj znak božanskoga kraljevstva[6].

Mislim da se don Álvaro tako ponašao od kada je zamolio za admisiju u Opusu Dei; zatim, prolaskom godina, svojom čistom vjernošću prema milosti i u uskom zajedništvu s našim Utemeljiteljem, rasla je iz dana u dan njegova ljubav prema svetom Drvu. Nakon njegova odlaska na Nebo upoznavali smo se s mnogim detaljima u kojima se vidi

njegova ljubav i žrtva i to nas sjedinjuje s Kristovim Križem. Posebno od svoga dolaska u Rim godine 1946. i kasnije kroz mnoge godine na njegova leđa je među mnogim poslovima pao zadatak da traži fondove za izgradnju centralnog sjedišta Opusa Dei. To mu je uzrokovalo veliku brigu koja je, iako mu nije oduzela mir, bila uzrok stalnih patnji: bolesti jetre, jake glavobolje i ostale tegobe koje nisu malo utjecale na njegovo zdravlje. Takve situacije je susretao bez tuženja, osmijehom na ustima, sretan da to može prikazati Gospodinu za Crkvu i za rast Djela.

Sjećam se jedne prilike kada se nalazio u krevetu s vrlo visokom temperaturom, ali nije imao drugi izbor nego da ustane i izađe van kako bi rješavao hitan ekonomski problem koji je samo on osobno mogao riješiti. Jedna od žena koje su se brinule za kućanstvo u

centralnom sjedištu Djela i koja je znala da je don Álvaro prošlog dana imao temperaturu i nije znala ima li je još uvijek, kada je to doznala, rekla je svetom Josemariji: „Jučer je imao visoku temperaturu“. Na to je naš Utemeljitelj očinski primijetio: ***tebe ne bih pustio da izađeš, ali njega da***. Toliko je znao da se može osloniti na tog svog sina kojeg je mnogo godina prije nazvao *saxum*, stijena.

A koji je bio duboki razlog takvog ponašanja? U dekretu o herojskim krepostima piše da je „zalaganje Sluge Božjega u ispunjavanju poslanja koje je primio ukorijenjeno u duboki smisao božanskoga sinovstva koje ga je vodilo da traži poistovjećenje s Kristom u pouzdanom prepuštanju volji Očevoj, pun ljubavi prema Duhu Svetom, postojano uronjen u molitvu, ojačan Euharistijom i nježnom ljubavlju prema Presvetoj Djevici Mariji“[\[7\]](#). Dalje tvrdi taj dokument Svete stolice

da je don Álvaro „dokazao heroizam u načinu na koji se suočio s bolestima – u njima je vidio Kristov Križ – (...) i s napadima koje je pretrpio zbog svoje vjernosti Crkvi. Bio je čovjek velike dobrote i susretljivosti i ljudima je prenosio mir i vedrinu. Nitko se ne sjeća nikakve geste s manjkom ljubavi ili nekog znaka nestrpljivosti kod protivština, neke kritične riječi ili protesta zbog neke poteškoće: naučio je od Gospodina oprostiti, moliti za progonitelje, kao svećenik raširiti svoje ruke kako bi sve prihvatio osmijehom i kršćanskim razumijevanjem“[8].

Prije nekoliko tjedana Papa Franjo je rekao: **Sveci nisu nadljudi, niti su rođeni savršeni. Oni su osobe koje su prije nego će postići nebesku slavu živjeli običnim životom, s radostima i patnjama, naporima i nadama. Ali kada su upoznali Božju ljubav, slijedili su Boga svim srcem, bez uvjetâ i licemjerjâ; sav**

su svoj život utrošili u služenju drugima, podnosili su trpljenja i protivljenja bez mržnje i odgovarali na zlo dobrom, šireći radost i mir. Sveci su muškarci i žene koji imaju radost u srcu i prenose je drugima. To je život svetaca: to su osobe koje iz ljubavi prema Bogu u svom životu nisu Bogu postavljali uvjete[9].

Te riječi Svetoga Oca, kako se meni čini, sačinjavaju portret don Alvara. Pođimo dakle i zagovarajmo se njemu kako bismo znali očuvati jakost u poteškoćama i protivštinama, u pouzdanju u našega Oca Boga.

Osim toga što je bio *saxum*, oslonac svetom Josemariji u tolikim prilikama, don Álvaro je značio na svoj način prije svega čvrst oslonac u daljem vođenju Djela. I to ne samo u svojem surađivanju u upravljanju Opusom Dei ili svojim radom kako bi

postigao prikladan pravni oblik za Djelo kao što je Osobna prelatura, već u zadatku da svima olakšava vjernost duhu u različitim okolnostima.

Mnogo puta je naš Utemeljitelj ponavljao da ga je don Álvaro, često potaknut Duhom Svetim, podsjećao na poneku točku duha Opusa Dei koje se sveti Josemaría htio dotaknuti i razgovoru: prakticiranje bratske opomene, potreba ponašanja kao oca ili majke s ljudima koje susrećemo, dobar i vedar prihvrat onih koji imaju neku teškoću ili brigu...

Ponekad, bi ga i zamolio za neki savjet kako bi produbio svoj osobni ophod s Bogom. O tome je pričao naš Otac govoreći otvoreno pred jednom malom skupinom svojih sinova:

danas, nakon djela zahvale, rekao sam don Alvaru da mi reče neku pobožnu misao koja bi me potaknula da još više ljubim Isusa Krista u Svetohraništu. Tako mi je pojasnio da se tamo na neki način

nalazi i Marija, a s Marijom je i Josip. Na neki neobjašnjiv način, ali oni su tu: ne mogu se odijeliti od svoga Sina[10].

19. veljače je imendan don Alvara i sjećam se jedne primjedbe našega Oca. To je rekao na taj dan godine 1974. i mislio je na tog svog vrlo vjernog sina: ***don Alvaru se događa nešto vrlo dobro: nema imendan po svecu, nego po blaženiku. Tako da ako on ne postane svetac, ne znam kako ćemo to srediti...***[11]. Ta želja svetoga Josemarije uskoro će se ispuniti: ako Bog hoće, nakon beatifikacije moći ćemo slaviti njegov imendan na datum koji odredi Sveta stolica za liturgijski spomendan.

Ponavljam da nam promatranje svakodnevnog odgovora don Alvara može pomoći, i još više slijedećih mjeseci, da upravimo svoje korake prema tragovima svetoga Josemarije; tako ćemo savršenije oponašati

Krista. Donosim neke riječi svoga prethodnika koje će nam pomoći da učinimo osobni ispit savjesti, pun mira.

„Sve godine svoga zemaljskoga života naš Otac je hodao kao potresen Duhom Svetim; u prvim vremenima dok to još nije mogao primijetiti i kasnije kada je bio potpuno svjestan i na herojski način odgovarajući djelovanju Duha Božjega (...). Tvrdio je da je od 2. listopada 1928. imao činiti samo jedno i to prepuštati se. To je lako reći, ali ako polako pređemo njegov život, primijetit ćemo da je to *prepuštati se*, ta *jedina stvar* koju je morao činiti, zahtijevala bezbrojne žrtve, nanosila poruge, nerazumijevanja, samoću, klevete, prije i nakon utemeljenja Djela.

„Učinimo odluku da ćemo se i mi prepustiti Bogu na taj način (usp. *Rim* 8, 14). Odgovor našega Oca u svim trenucima bio je herojski, mada tome

onom svojom tvrdnjom ne bi pridavao važnost. Nastojimo ga oponašati, ako ne kao velikani, barem kao dobra djeca. Naš Otac je bio velikan u svetosti; mi, djeca koja nastoje slijediti korake tako dobrog oca, također moramo biti sveti“[12].

Nastavimo moliti za Papu, za njegove nakane i za njegove neposredne suradnike. Na poseban način preporučimo plodove Konzistorija koji će biti u drugoj polovini ovog mjeseca, neka to bude veliko dobro za Crkvu, za svijet i za ljude.

Nastavite biti duboko sjedinjeni s molim nakanama, one su mnoge i trebaju se ostvariti kako Bog želi. Osjećam potrebu da vas pitam: Kako i kada molite za papu Franju? Kako mu pomažete velikodušnim duhom žrtve? Koristite li često *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*? Svi skupa s Petrom k Isusu po Mariji.

Preporučite širenje Djela u nove narode odakle nas neprestano pozivaju. Za vrijeme putovanja u Jeruzalem imao sam radost da molim s vama pred Svetim Grobom, u Getsemaniju, u Bazilici Rođenja... Sjetio sam se velikog ushićenja don Alvara kada je posjetio ta mjesta. Nekoliko dana kasnije bio sam u Šri Lanki i u Indiji. Mnogo zahvalimo Bogu i obnovimo odluku da sudjelujemo na apostolskom širenju, svatko sa svoga mjesta, molitvom i radom koji pretvaramo u molitvu, u ljubavi prema svim ljudima, cijelom čovječanstvu: kako je divan taj zadatak naše svete Majke Crkve!

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. veljače 2014.

[1] Kongregacija za kanonizaciju, *Dekret o krepostima Sluge Božjega Alvara del Portilla*, Rim, 28.6.2012.

[2] *Mt* 25, 21.

[3] Usp. Kongregacija božanskoga kulta, *Dekret za odobrenje kalendara osobne Prelature Svetoga Križa i Opusa Dei*, Rim, 10.11.2012.

[4] Sveti Josemaría, Akt posvećenja oltara, 21.10.1972.

[5] Papa Franjo, Lit. enc. *Lumen fidei*, 29.6.2013., br. 56

[6] Sveti Josemaría, bilješke iz razmatranja, 2.11.1958.

[7] Kongregacija za kanonizaciju, *Dekret o krepostima Sluge Božjega Alvara del Portilla*, Rim, 28.6.2012.

[8] *Isto*.

[9] Papa Franjo, Riječi iz nagovora uz molitvu Anđeo Gospodnji, 1.11.2013.

[10] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 3.6.1974.

[11] Sveti Josemaría, bilješke s obiteljskog skupa, 19.2.1974.

[12] Don Álvaro, bilješke iz razmatranja, 9.1.1977.

© 2014. *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
veljaca-2014/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-veljaca-2014/) (3.03.2026.)